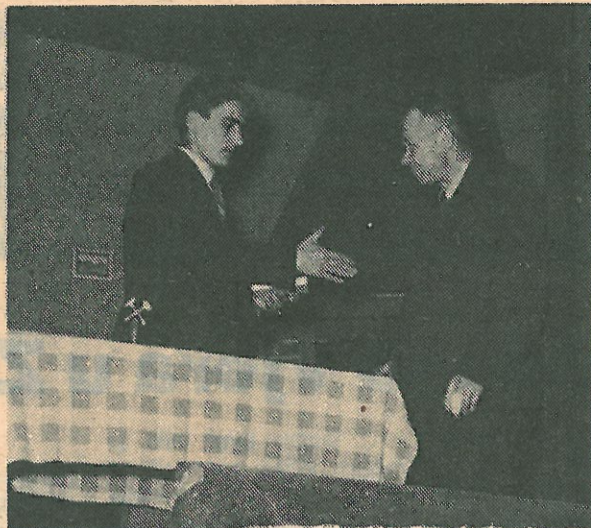

Slovenska str. iz TV
Kar Po Domače..

PIŠETA IN UREJUJETA:

Lojze Košorok
in Pavla Gruden

Ob priliki srebrnega jubileja "Sv. Barbare" ustanovi član in takratni tajnik Franc Kovačič sprejema priznanje za svoje delo.

Pol Stoletja
Vztrajanja

Neizmerna je lepota naše domovine. Vendar skopo nam je bil odmerjen kos kruha; "s trebohom za kruhom" Slovenci romamo že stoletja po svetu, da bi najdeno večji zalogaj. Morda usoda ali zgodovinske posledice malega naroda? Tako je pred več kot 50timi leti zaneslo marsikatero Slovenca v nemške, francoske, nizozemske in belgijske premogovnike.

V južnovzhodnem delu Nizozemske, ob nemški meji leži pokrajina Limburg, katera je porasla z borovini gozdovi in resjem. V istoimenski pokrajini preko reke Moze - Maas - proti zapadu v belgijskem Limburgu leži vasica Eisendorp. Tudi tu so pred 70timi leti ali več našli bogato ležišče črnega mehko-smolnatega premoga. Iz te revne vasice je polagoma nastajalo veliko naselje, vzhodno s črpanjem premoga v bogatem rudniku. Iz te revne vasice je polagoma nastajalo veliko naselje, vzhodno s črpanjem premoga v bogatem rudniku. Iz te revne vasice je nastala veliko naselje in delavska kolonija z imenom Eisen; dandanašnje dni ko se še razvija se imenuje Eisen-Maasmechelen.

Tako se je tu znašlo kar veliko število Slovencev, rudarjev. Kot pravijo okrog 1400 po številu. Toda tu sem jim ni cedilo samo mlako in med. Zato so pred 50timi leti ustanovili svoje društva in bila samo duhovna in kulturna potreba temveč tudi socialna. Društvo je baziralo na samopomoči, bilo je podporno društvo, podobno kot SNPJ v Ameriki. Takrat radarki niso bili ščiteni kot je to dandanes, niso imeli bolniške blagajne, penzije, brezposelnih podpor itd. Kot kučji niso mogli biti takrat včlanjeni v strokovne zveze. Torej pomagali so si sami, preko svojega društva. Seveda so ti preprosti kmečki sinovi - rudarji gojili slovensko pesem in besedo. In to krepko, iz domovine so poklicali učitelja, ki jim je vodil knjižnico, pevski zbor, učil jih je igre, vodil administracijo v društvu, ter učil njihove otroke slovensko. Seveda plačevali so ga sami. Tako so dosegli zavedljive uspehe na društvenem polju.

Vse tako do druge svetovne vojne. Nemški škorenj je pregazil tudi Belgijo. Slovensko društvo so Nemci prepovedali, knjige, društveni prapor in arhiv so člani skrili. Veliko Slovencev je zapustilo Eisen. Vojna vira jih je razgnala nedolgo po takratnem velikem Rajhu. Nemci so rudnik modernizirali, da bi čim več istih iz njega. Premog je bil važna surovina. Iz njega so delali bencin in razna olja, baje celo margarino! Po vojni vihrji so se Slovenci zopet organizirali pod istim praporom, vendar zelo okrnjeni, veliko se jih ni več vrnilo, nekateri so se vrnili v domovino, veliko jih je pomrlo. Začeli so znova s kulturnim delom.

Po vojni so dobili delavci v Belgiji znatne pravice in niso bili prepričani več samim sebi. Vendar predvojnega razmaha pri kulturnem delu društvo ni več doseglo. Generacija ki je rasla med vojno, ni več hodila v slovensko šolo, staraši člani so začeli bolehati in umirati na rudarski bolezni silikozi. Ševedno okrnjeni, televizija in drugi moderni pripomočki so pripomogli, da se društveno delo ni razbohotilo kot pred vojno. Vendar so krepko prišli za delo. Obnovili in pomladili so pevski zbor in dramsko družino. Ker so živeli strnjeno v delavski koloniji, je bila organizacija lažja kot je pri nas v Avstraliji. Povezali so se tudi z drugimi bratskimi društvi v belgijskem in nizozemskem Limburgu in tako nadaljevali z delom.

Naneslo je, da je tudi mene življenska pot zanesla ravno v Eisen. Tu sem prvič v življenju okusil, kako se zasluži naš vsakdanji kruhek. Tako sem tu začel svojo "karjero" kot knep in kako je sladki kruh rudarja, čeprav je bel in namazan za maslom. Seve me tam niso obdržali dolgo. Kljub temu imam lepe spomine na Slovence v Eisdu. Peli smo v zboru pod vodstvom že dolgo pokojnega Stefana Roglja, igrali igre in gostovali med Slovenci po drugih naselbinah in še marsikaj. Z zanimanjem sem pregledoval društveni arhiv in ko je društvo praznovalo 25 letnico svojega obstoja 26. julija 1954, sem kot takratni odbornik na svečani proslavi podal kratko poročilo društva, bolj rečeno zgodovino društva.

Tako pred petindvajsetimi leti. Letos so praznovali 26. maja pedeseto letnico! Lep jubilej, lepo praznovanje. Kljub vsemu so se obdržali, kljub majhnemu številu so šli krepko naprej. Tudi domovina jim je pomagala, da so se obdržali. Danas jim ne manjka slovenskega čtiva, tam lahko poslušajo radijske oddaje iz domovine, hodijo domov na obiske in izlete z otroci. Danes imajo zopet svojo učiteljico, svoje društveno glasilo, šolo in še marsikaj. Tudi tam se je našel nekdo, ki je pred leti že tako maloštevilno društvo delil v dvoje: v leve-grušne kozle in desne-pravoverne, to takrat, ko ni bilo kaj deliti! Vendar ostali so stari veterani in so zdržali do konca, od ustanovitve do zlatega jubileja, to so Trkajevi, Smrke in še kdo in seve otroci prvih pionirjev.

Misel mi poleti za 25 let nazaj. Dolga vrsta kmečkih sinov, ki so zapustili travnike in polja, zamenjali plug in motiko za kramp in kladivo, ter sonce za rudarsko svetilko. Zakopali so se tisoč metrov globoko pod zemljo in trgali iz zemeljskih nedrj črno zlato, da si zaslužijo vsakdanji kruh za sebe in svoje družine. Delo rudarja zahteva pogum in nadčloveške napore. Vsakega gužljaja se ne drži samo znoj temveč tudi kaplja črne krvi. Ko si delal v

rudniku 20 let, v redkih primerih več, si dodelal. Prah se ti vsede na pljuča in ti jih razje. Ko bi moral v pokoj, da si na leta navžeš vsaj sonca, ležiš nekje v kakem senatoriju in kašljaš, vse dotlej da ne izkašljaš svojih pljuč in ležiš v prerani grob. Star komaj kaj na 50let, če ti ni preje v rudniku podtulo ali polomilo kosti. Taka je tesota rudarja, tako so živeli in umirali naši rojaki v Eisdu. Tako po

drugih radarskih revirjih na Nemškem, Francoskem ali Nizozemskem. Tako so našli prerani grob moji znanci društveni delavci pri društvu Sv. Barbare v Eisdu. Dolga vrsta vas je, poznal sem vas precej. Štefan Rogelj, Globokar, Mastnak, Globevnik, Mrak, Mastnak, Kovačič, Klavžar, Mrak, Petalin, vseh ne morem naštet, vseh tudi ne doseže moj spomin. Vendar vsi ste delali in trpeli nadčloveško vse iz ljubezni do svojih družin. Ljubili ste svojo domovino, tudi za to ste veliko žrtvovali, ljubili ste slovensko besedo in slovensko pesem, s pesnjajo na ustnih ste umirali, zato se vam vsem ob tem lepem jubileju klanjamo vašemu spominu.

Vsem ostalim članom pa moje čestitke in obilo nadaljnjih lepih uspehov pri društvenem delu!

Lojze Košorok

Uspeh
Ljubljanskega
BaletaV Wiesbadnu ovacije na odprti sceni -
Povabilo za leto 1980

Ljubljanski balet SNG se je vrnil z dvodnevne gostovanja na mednarodnem majskem festivalu v Wiesbadnu. Zahodnonemškemu občinstvu so 19. in 20. maja predstavili na matineji in dveh večernih predstavah v Hessenski državnji operi šest krajših baletov, ki so bili razen obnovljeno postavitev "Čudežnega mandarina" Bele Bartoka izbrani iz repertoarja zadnjih petih let.

Na matineji so ljubljanski plesalci pokazali tudi potek tehničnih vaj in način študija novega baleta, so povedali v Operi.

Po ocvri prirediteljev je bilo gostovanje ljubljanskega baleta med najbolj uspešnimi na festivalu. Vse tri predstave so bile reproducane, gostje so doživeli ovacije na odprti sceni. Ljubljančane so povabili tudi na naslednji majski festival v Wiesbandu.

Prva oddaja
za porabske
Slovence

GYOR. - Radio Budimpešta, studio Győr je pripravil v maju prvo oddajo za porabske Slovence. Tako je tudi naša narodnostna skupnost, sicer pozno, dobila radijsko oddajo v materniščini. S slovensko besedo se bo gyorski radio odslej oglašal vsaka dva tedna po četrte ure, kasneje pa bodo oddaje pogostejše in tudi daljše.

V prvi slovenski oddaji je uvodoma govorila tudi Erika Glanz, podpredsednica demokratične zveze južnih Slovanov v Budimpešti. Povedala je, da so radijske oddaje iz studia v Gyoru rezultat razvoja narodnostne politike na Madžarskem, zlasti pa sklepov in resolucije, sprejete na zadnjem narodnostnem kongresu.

Polega drugega. Po besedah predstavnice porabskih Slovencev bodo radijske oddaje pomembne tako za boljše informacije, kakor tudi za kulturno prosvetni in siceršnji razvoj v Porabju.

postajami, zlasti pa ljubljansko RTV hišo, v prihodnje ne bo šlo. Tu pričakujejo ustrezno pomoč pri posredovanju glasbe, pri izobraževanju bodočih sodelavcev in na drugih področjih sodelovanja.

Stalne radijske oddaje v slovenskem jeziku so nedvomno velika pridobitev, govore prvi odmevi, saj pomenijo poleg dosedanjih oblik informiranja narodnosti novo obliko pa tudi ustrežnejšo možnost, kot je bil zdaj zgolj časopis.

Ne bo škodovalo še se še enkrat malo pomenimo o naši televiziji. Kakor vidim in slišim so se duhovi že razgibali. Škoda je le to, da smo doslej samo mislili na etnične TV oddaje, saj smo imeli že nešteto prilik za filmanje ravno v ta namen. Zato se moramo odslej naprej resno pripravljati da bomo imeli kaj pri roki čim se za to ukaže prilika. Upam, da se bo društvo "Planica" v Wollongongu kmalu odrezalo s kmečko občutjo, saj so posneli nekoliko filmov. Bilo bi tudi odlično če bi sestavili vse tri filme o odkritju naših treh spomenikov: Cankarju, Prešernu in Zupančiču. Saj so že v zgodovini multikulturne Avstralije in brez vsakega dvoma moremo biti ponosni na te tri kulture pridobitve. Že pred dvema tednoma sem omenila nekaj točk, ki jih bo prav lahko razviti za TV. Pozabila pa sem omeniti tudi naše odlične kuharice, posebno tiste, ki znajo speči potice iz shajanege testa, in flancate, da se kar tope v ustih. Nikakor pa ne smemo pozabiti na našo mladino. Ona gre s časom naprej in ve marsikaj česar mi ne vemo. Vsekakor si moramo vse kar mislimo prikazati na TV pripraviti tudi na papirju in sicer v obeh jezikih. Tudi napovedovalca ali napovedovalko bomo našli. Upam, da smo bili vsi prav zadovoljni, ko smo 2. junija videli in slišali Jugoslovena g. Lušiča, ki je po rodu Hrvat. Bil je glavni napovedovalec in more se mu priznati, da je s poklicno večino vršil svoje delo. Tudi pojavo ima kot vltio za TV. Seveda moramo vse trezno premisliti kaj je in kaj ni za TV. Da bi ustvarili zadovoljiv program se moramo vživeti v gledalca in kamero. Ni vse za TV, Marsikaj se s kamero ne da prikazati. In marsikaj gledalca tudi ne bi zanimalo. Pokažimo predvsem le to, kar je čisto slovenskega. Ko že govorimo o gledalcih se moramo zavedati, da je TV duhovna in materialna podoba časa in prostora, in da je gledanje fizično dejanje pri kateremu gledalec vidijo to pa je duhovno, ustvarjalno dejanje. Torej važno je kakšno sliko si bo gledalec o nas ustvaril.

kultura? Ni lažjega. Kultura v svoji osnovi je obdelovanje oziroma oblikovanje vsega kar nam nudi priroda. Od tu izhaja ljudska umetnost. Les, kamen, slama, ilovica, rude, itd. Poljedelstvo je ena najvažnejših kultur za človeštvo. Zato je že skrajni čas, da se kdor je doma - kot smo rekli - "s kmetov", da se povsem že enkrat za vselej otrese občutka manjvrednosti. Saj vse kulture prvenstveno potekajo iz zemlje. Nega fižola, krompirja in zelja, svinjereja, vinogradi, usnjeni izdelki, in kuharska umetnost - vse to je kultura. Torej kulturnega bogatstva imamo nič koliko.

Priroda je dala človeku duha. Oblikujejo mu ga starši, vzgojitelji, okolščine, in oblikuje se ga tudi sam. To pa je odvisno od njegove volje. Res je, da kot posamezniki nismo vsi na isti kulturni stopnji. Ampak čimbolj je človek kulturno toliko bolj teži po vključitvi v družbeno spajanje, v družbene skupnosti, in končno po vključitvi v celoto. Ravno to je izvanredno važno za etnične skupine v Avstraliji: vključiti se v celoto. Ne asimilacija, ampak integracija, t.j. vključitev v celoto, je danes merilo kulture etničnih skupin. Koliko svoje narodne identitete smo obdržali, koliko svoje kulture smo očuvali in koliko te kulture smo sposobni prikazati drugim narodom Avstralije, kateri vsi skupaj gradimo bodočnost - to bo pokazala TV, in po temu merilu nas bodo videli ostali narodi Avstralije. Bilo bi sramota, da bi ostali med tistimi, o katerih je g. Gialbally izjavil odkritosrčno in z obžalovanjem, da so premajhni in kot taki prešibki, da bi se udeležili sodelovanja pri etnični TV. Za Avstralece same pa je rekel, da so kulturno revni. Mislim, da je tukaj bil kar preskromen.

Torej ideje že imamo. Moramo jih dati "skoz sito in rešeto" in trezno presoditi kaj je, kaj ni za TV. S prečiščenimi idejami, navdušenjem, korajžo in vztrajnostjo bomo uspeli. Kar se našega kulturnega dela tiče, se moramo odreči klubskega patriotizma, sebičnosti, malomeščanstva in vseh tistih bolnih predsodkov, ki smo se jih nalazili med vojno. Vsi bi morali delati skupaj: Sydney, Melbourne in v kolikor je mogoče tudi društva v ostalih krajih. Cerkevna društva, narodni odbori, akademska društva (če jih je več) in vsa naša družabna društva. Vsi bi morali tokrat "potegniti skupaj"... Gre se za naš narodni ugled. Želja po slogi je v nas vseh. Dajmo ji krila in zažvela bo. Ni lažjega kot sloga pri kulturnem delu.

Naj dodam še to, da bomo prihodnji teden začeli probčevati (v 2 ali 3 delih) članek o rajakinji iz Avstralije, ki je obiskala Jugoslavijo. Bilo bi dobro da bi ga čitalo čim več Slovencev.

Naprosila sem našega filmskega režiserja g. Dušana Povha, ki se je pred kratkim nahajal med nami, da nam pošlje sliko iz prvih dni slovenske filmske dejavnosti, ko so Jakac, Marinček, Pavlič, Kuessel in Povh orali ledino naši filmski

industriji v še predvojnem, našem filmskem mestu - Novem mestu. Na žalost mi ni mogel v celoti ugoditi, poslal pa nam je vsem skupaj v pozdrav svojo sliko.

Pavla Gruden.

TRIBINA ČITALACA

Svi radovi konkurišu
za 'Njegoševu nagradu'

Vraćena Vjera u Život

Znala bih satima promatrati ljude i okolicu sa balkona svoga stana, uživajući u suncu i ljetu koje je bilo na samom početku.

Gledala bih ljubavne parove tjesno pripjene za koje očito vrijeme nije predstavljalo ništa, jer njihov svijet činilo se, bio je daleko od stvarnosti, gdje se svi problemi današnjice zaboravljaju. Ponekad moj bi pogled odlutao bez cilja, tražeći u sanjarenju ostvarenje svih onih malih želja, koje su ležale duboko u srcu bez nade u ostvarene. Nerado bih se vraćala u stvarnost, mrzila sam samoću i zavidela svim onim parovima, koji su šetali ispod moga balkona dalje niz ulicu smijajući se ili zastajući na momente izmjenili kratki poljubac, niti ne primjećujući moju prisutnost.

Postala sam čuljiva, kriveći sve i svakoga za moju useamljenost. Izgubila sam vjeru u ljude i znala duboko u sebi da to ne vodi ničemu izuzev još većim patnjama i pritajenom bolu koji me je proždirao, odražavajući se danomice na moje ispijenom licu.

Bilo je besmisleno odreći se svih užitaka života, ali još više besmisleno prihvatiti, jer to nije vodilo ničemu izuzev poniženju, čega sam imala i suviše u životu. Izgradila sam svoj svijet u samoći daleko od realnosti, ne želeći da budem još jednom povrijeđena i ponižena, na neki način prkoseći sudbini što sam uspjela izbjeći svim životnim niskostima.

Prihvatila sam samoću kao nešto neizbježno, tješeci se, da ima još ljudi čija je sudbina slična mojoj, i da biti sam nije toliko strašno, jer to je bio čitav svijet snova i sanjarenja pristupačnih samo nama.

Danima bih tako provodila vrijeme, želeći da sve ostane isto, bojeći se promjena na koje nisam bila psihički spremna. Na kraju odbacila sam i posljednju sumnju da bi se moglo nešto promijeniti, jer bila sam izolirana od svijeta nezanimljiva okolini (kako sam samtrala u duši) sve dok jednoga dana instiktivno nisam osjetila da me netko promatra. Bio je to naivan i pomalo znatiželjan pogled, pogled koji mi se činio toliko prijateljski, da sam i ne razmišljajući mahnula rukom, na što sam na svoje čuđenje začula jedan veseo "Haj" i za čega je sljedila bujica riječi na koje u prvi momenat nisam bila spremna.

U svemu tome bilo je nečega toliko romantičnog pogotovu kada sam shvatila da smo susjedi, da sam nesvjesno započela svoj razgovor sa njim čudeći se i sama sebi i toj nagloj promjeni.

Najednom sve je bilo drugačije, nestalo je sve one monotonije, shvativši da nisam više toliko usamljena, pogotovu kada mi je bilo ponudeno prijateljstvo na jedan tako zanimljiv i romantičan način.

Nakon nekoliko dana, našla sam se i sama u toj vrevi na ulici, ruku za ruku sa mladićem koji mi je ponudio svoje prijateljstvo, ni sama ne shvaćajući da se u meni rodilo jedno novo čuvstvo, nova želja za životom

i želja da budem voljena...

Nisam mogla da prepoznam više u sebi osobu od prije nekoliko dana, čuljivu i usamljenu, nestalo je potištenosti, nepovjerenja i bila sam zaljubljena, što mi se činilo poput najljepšeg sna. Ponekad bi na njegov pogled zbudjena, pobrkala redosljed riječi. Bila sam sigurna da su to najljepše plave oči koje sam vidjela u životu. A on bi se slatko nasmijao mojoj zbudjenosti pogadajući moje osjećaje.

I taj topli i iskreni smijeh vratio mi je vjeru u ljude, nadu u život, jer više nisam bila sama, naša samoća bila je dio nas i ljeta koje se je bližilo kraju.

Katarajn-Capari Štefica

Branica Crnčević duGa
PIŠI KAO ŠTO
ČUTIŠ

Od svih pogleda na svet
najžalosniji je
poslednji.

Pre rata nismo imali
ništa, a onda su došli
Nemci i uništili sve.

U mozgu postoje ćelije,
u srcu komore, kakav
koncentracioni logor
u svakoj glavi.

I posle svega, "plagijati"

I ako smo pre nekoliko brojeva objavili da izvesni "pesnici", koriste pesme poznatih pesnika, kako bi im se ime našlo u našem listu, izgleda da mnogi niou obratili pažnju na naš "osvrt".

Tako na primer u Našim Novinama: Br 71 od 14-og maja 1979. objavili smo "AFORIZME" S. Vacića, koji su bili veoma dobro sročeni. Međutim, ovih dana smo saznali, da je i gospodin Vacić prisvojio nekoliko tuđih aforizama i poslao ih nama za objav kao dokaz, prilazimo isočak iz beogradske "Duge" iz koje je G. Vacić prepisao jedan aforizam.

Molimo naše čitaoce da budu korektni prema onima koji daju sve od sebe kako bi napisali nešto vredno objavljivanja.

Uredništvo

To je punina
života mog

Puninu mog života
to sačinjavaš ti.
Ko jutarnja rosa
tako se cakliš.

Razmišljam o punini
života mog, slušam
rad motora tog, Avion!

Puninu života mog
nosi; Srce brže
kuca mi, ah tu si.

Gledam, k meni ideš
radosno. Tvoje lice
se crveni. I kroz život
odlazimo u ljubavi odjeveni.
"To je punina života mog"

Šahić Avdo.

Poslednji Jecaj

Potamnele zvezde s balkanski visina
od morave plodne s bosanski planina,

Iz tudine viču galame i prete
izgubiše slavu zlatne opalete
iz tudine pluju na tlo zemlje svoje
gde šumore breze i borovi stoje,

Vi orlovi beli slomljenije krila
i sada je vama rodna gruda mila
da pod borom starim ti odmoriš
krila i da piješ vode sa studenca
svoga onda nebi više uzdisaja bilo?

Kad jecati moraš onda jecaj tiho
da nečuju ljudi date duša boli
od jecaja vaši tuge pa i bola
što sijete kosti od pola do pola
zaplako bi herkul bog sviju heroja,

U tudini živiš slomljenije krila
uzdisaje deliš tuđim vetrovima
kad zarastu krila tad kreni polako
ka studencu tvome ispod brda tvoga
kad popiješ vode samo čašu jednu
tad će rane proći ko da nisu bile.

Razumite mene i meni je teško ali
sažaljenju nigde mesta nema
kad pročitaš ovo tad razmisli malo
Dal je vredno živet bez ikoga svoga?

Danilo Burić

Sećam Se

Sećam se detinjstva, nije davno bilo,
al'od onda do danas sve se izmenilo.
Tad'je bila sreća i jedina radost,
sada žive uspomene na tu runu mladost.

Dva rođena lika, u mom' srcu stoje,
Oni su jedino oličenje mladosti moje.
Oni su me svojom toplinom uvek grejali,
iz starih srca sreću za mene vejali.

Ali eto i to je prošlo,
novo vreme donelo je svoje breme.
Moga dedu zemlja je pokrila,
a na baku senka bolesti se svila.

Kad se svega setim, srce mi zaječi
i nikad' se rana neće da izleči.
Osećam da odlazi, sve toplo i meko,
neće biti nikog' da mi kaže ćerko.

Vera Stojanović

Bez Tebe

Svu noć sam slušala
Kako krešti sova,
Na mračnom drvetu
Blizu moga krova.

Vetrom opasana
Drhtala je trava,
U takoj se noći
Ne može da spava.

Još jedna je zora
Bez tebe svanula,
Iz olujnog vetra
Pesma se čula.

Bez tebe su zvezde
Postale sve manje,
Videla sam jednu
Kroz slomljeno granje.

Vera Horvat

Uveo Cvet

Kod mutog prozora
Sedela sam sama,
Dočeka me zora
Tužnu u suzama.

Reci draga zoro
Gde si noćas bila?...
Zašto tako sporo
Ti dolaziš mila?!

Srce mi se nada
Da si ga videla,
Reci meni sada
Zoro moja bela.

Dal'se možda ženi
U dalekom svetu?...
Il'se vraća meni
Svom uvelom cvetu?

Vera Horvat

Buket Cvijeća

Osvanulo jutro sviježe
bliješteći pod plaštom rose
mlade žene poranile
u korpama cvijeće nose.

Poranile na pijacu
da zauzmu mjesta sprijeda
poredale cvijeće brižno
plavo, žuto, boje meda

Uzela sam buket cvijeća
očima ga milovala
privila na grudi nježno
da latica nebi spala

Jednom sam ne tako davno
sa buketom sva u bjelom
sreću svoju nježno snila
ali san se rasprhnuo
u crmini ja sam bila

Ostao je buket cvijeća
i bjelina netaknuta
nestalo je nježnih snova
moja sreća prekinuta

Katarajn - Capari Štefica